

Победнички радови

Преводилачки конкурс

Тамара Животић, ученица четвртог разреда Филолошке гимназије у Београду

Генадиј Циферов

Приче једног древног града

Да ли је добро или лоше ако је краљ прождрљивац?

Рећи ћеш: "Наравно да је лоше!"

Уосталом, и ја тако мислим, али понекад...

У једном древном граду, где је краљ био прождрљивац, постојала је некаква страшна ствар – двобој.

Двобој – то је кад људи једни друге боду мачевима.

– Немојте! – повикаћеш ти. – Човек није печена патка!

Тачно. И тај краљ је исто тако викао: "Немојте! Немојте! Немојте!"

Али то је мало помагало. И онда је он просто отворио уста.

И просто је прогутао све мачеве.

Као што си већ разумео, у овом случају није помогла краљевска мудрост, већ краљевска прождрљивост. Али ево шта је ту невероватно.

После тог прождрљивог испада двобоји су постали дивни.

Лишени мачева, противници су почели да једноставно дувају један у другога.

И дували би тако све док један не би некуд одлетео.

А то је, рекао бих, најбољи начин да се путује.

Дакле, живела краљевска прождрљивост!

Она у неким случајевима помаже. Управо онда када, наравно, не желиш да се бијеш, него да путујеш.

Клен

Са клена се осуло бакарно лишће. Лишче га је покупило и њиме застрло стазицу до своје куће.

"Ево, – помислило је лишче, – гости ће се обрадовати". Али нико од гостију није ходио по тој кленовој стази.

– Али зашто, зашто? – питало је оно јелена. – Тако је лепа стазица, а нико по њој не иде.

– Ах, – рече јелен, – кленов лист је налик на срце. Ја немам срца да газим срце јесени.

Литерарни конкурс

Сара Алексић, ученица трећег разреда Десете гимназије „Михајло Пупин“ у Београду

Русија мојим очима

Земља која лежи између планине Урал и Берингеровог мореуза, Русија. Земља у којој нисам била, али сам је посетила. Мој водич била је књижевност, Достојевски и Булгаков уз Пушкина и Гогоља.

Земљу чини народ, а Русе и мене упознао је Фјодор Михајлович Достојевски. Представио ме коцкару, несхваћеном писцу, лажној буржоазији и злочинцу. Сваки нови познаник причао је нову причу, нову борбу против света, у којој нема много шанси за победу. Ова познанства отварају врата људске душе, а њихова борбе служе као водич кроз живот.

Руске крајолике упознала сам у стиху Александра Сергејевича Пушкина. Замишљала сам живахна руска села, разнолику природу и сеоску идилу. Ту сам нашла уточиште од свакодневнице, гужве и буке. Али у бајковитом пределу налазе се не толико бајковити људи. Хармонију нарушавају сукоби прости љубави и компликованог незадовољства, како код Пушкина, тако и данас.

Само у Русији пас постаје човек, а мачак игра шах, захваљујући Михаилу Афанасејичу Булагакову. Сумњам да ће се наћи аутор који ће замађијати мој ум као Булгаков. Прислушкивање разговора на Патријаршиском рибњаку, провиривање у Садову улицу бр. 302, присуствовање операцијама у Обуховљевој улици су сцене које никада не напусте мозак. У тим тренуцима, на ироничан начин, осетиш се већим од саме природе. Булгаковљева Москва вас прати у сновима, а тражите је у свакодневници.

Моје упознавање с Русијом не стаје овде. Тренутно ми Борис Пастернак помаже да разумем руску револуцију и касније грађански рат. Ако је књижевност огледало земље, волела бих да пакујем кофере за Русију.

Русију разуме онај ко контрира самом себи. Ово је земља у којој заједно стоје Ермитаж са својим сјајом и практични бетонски блокови брутализма. Земља разапета између три света, Европе, Азије и Америке. Све ове разлике стварају земљу са очигледним манама због којих ју је лакше разумети.

А овај рукопис, као и сваки други, не гори.

Ликовни конкурс

Милица Атанацковић, ученица трећег разреда Гимназије „Стеван Пузић“ у Руми

